

RAFA GIL

ANTONI ESCARRÉ, EL CONSELLER PERPLEX

La transició pacífica

Antoni Escarré (Alacant, 1941), catedràtic d'ecologia i, des del 19 de setembre, conseller de Cultura, Educació i Ciència de la Generalitat valenciana. Autor de diverses investigacions sobre la disciplina que professa, s'enfronta ara a les decisions complexes. Té el cap desertitzat per la superfície, l'alçada d'un dia sense pa, els ossos a flor de pell i les ulleres, a simple vista, configuren l'única expressió contemporània de la seua cara.

M. Alberola

Diga'm que no s'ho esperava, senyor Escarré.

—És que, en principi, no té molta lògica. El partit, per a segons quins càrrecs executius, procura destinar gent que tinga un pes polític que jo, evidentment, no tinc. Per tant, no m'ho esperava.

—Exactament, ¿quan ho va saber?

—El dissabte 16 de setembre, de vesprada.

—La primera reacció, quan es va veure involucrat en el bombo, ¿quina va ser?

—Perplexitat.

—En la conferència de premsa del dia 20 va indicar que no li feia cap gràcia ser conseller.

—I no és la cosa que més m'agrada, efectivament.

—¿I per què ha acceptat?

—Perquè de vegades toca fer coses que no ens agraden. Per compromisos polítics.

—¿Ha estat pressionat?

—No, en absolut.

—¿Vostè milita en el PSPV-PSOE?

—Sí, però a nivell de base. Hi vaig entrar junt amb una altra gent de la Universitat d'Alacant, justament des-

prés de l'intent de colp d'estat. Va ser la reflexió d'un grup de gent que estàvem lluitant per millorar la Universitat. Vam arribar a la conclusió que la posició apolítica de l'intel·lectual pur, per damunt del bé i del mal, havia de repensar-se. Sobretot, en un país en què estava massa de moda la devaluació dels polítics. Una devaluació que podia ser perillosa.

—Tota aquesta explicació que m'ha fet, ¿té alguna cosa a veure amb l'intel·lectual orgànic de Gramsci? ¿O acaba de formular un disbarat?

—No, no. Els intel·lectuals tendeixen a fer models intel·lectuals. I mai es preocupen de realitzar qualsevol projecte que no siga elucubratiu o científic. I, per tant, mai han portat les coses realment a la pràctica. Clar, les limitacions per part del model teòric, quan l'enfrontes a la realitat, són evidents. És molt difícil aquesta operació i es presta a una certa por, a una certa covardia. Perquè és molt més fàcil i indolent ser teòric.

—¿En quin sector del PSPV-PSOE està vostè?

—En cap. No em considere dins de cap corrent familiar. Per formació científica, m'agraden més les regularitats, les coses més generals, que no les

particularitats. Això els passa a tots els militants de base.

—A tots els militants de base que no tenen un càrrec.

—Jo sóc una persona que, precisament per no ser de cap sector, no estic mal vista pels líders del PSPV.

—El fet que vostè no estiga mal vist per cap dels sectors del partit, ¿podria interpretar-se com una falta d'acord entre els senyors Ciscar i Lerma?

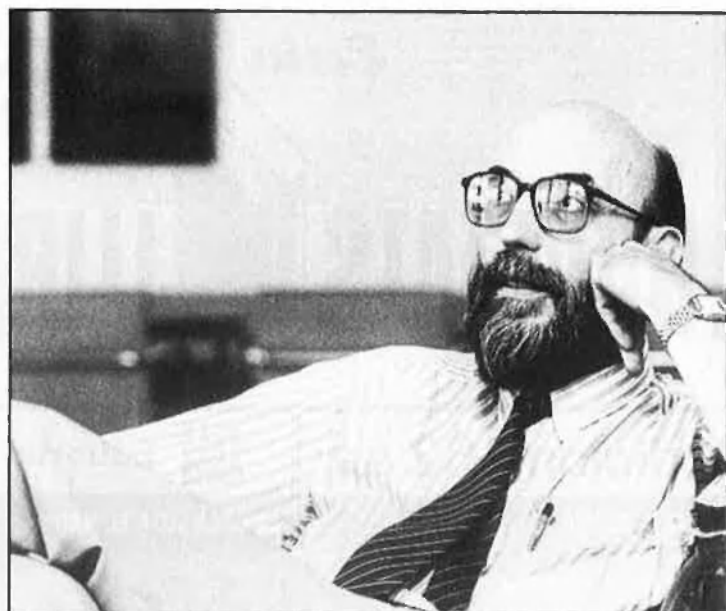
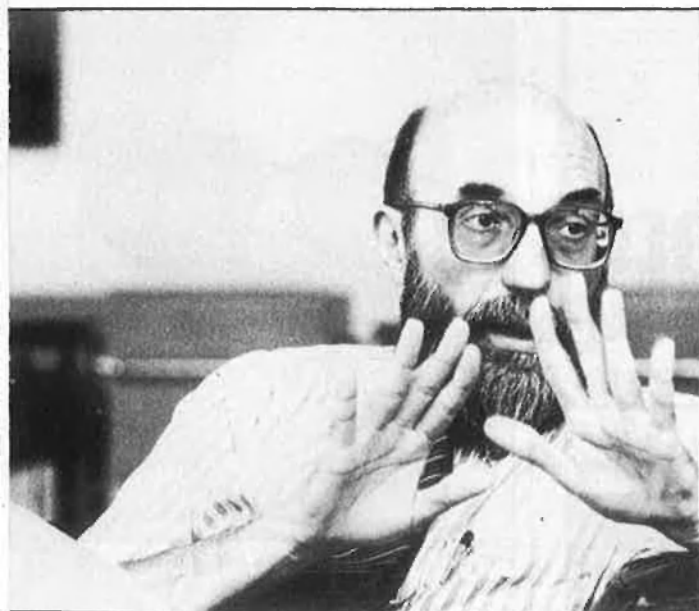
—Jo no ho sé, però voldria pensar... A mi, hi ha certes discussions en el partit que no m'agraden. Sobretot, les lluites pel poder. Aquest no era el moment per una transició en lluita en la Conselleria, sinó el d'una transició pacífica.

—Es diu que vostè solucionava els problemes de la seua direcció general, la d'Ensenyaments universitaris i investigació, d'una manera efectiva i sense recórrer al conseller Ciscar. ¿És cert?

—És que Universitats té aquesta tradició. I no l'he encetada jo. Universitats discuteix els seus pressupostos, mentre que les altres no ho fan.

—¿Com ha dirigit el pas de científic a gestor?

—Són dos passos. El primer pas a la direcció general s'explica un poc, diguéssim, perquè un va acumulant certa frustració de les coses que no fun-

KATA GIL

«Jo tinc poques ànsies de paternitat en les realitzacions de projectes polítics».

cionen. I el segon, el pas a conseller, igual. La possibilitat de decidir coses és interessant, sobretot si són decisions complexes. És una cosa que no em fa por. Tampoc és que m'agrada massa, eh.

—Recentment ha indicat que continuarà la gestió en el sentit marcat per l'ex-conseller Ciscar, ¿no?

—Sí, bàsicament. Els pressupostos estan fets i la programació, acceptada; de manera que se seguirà amb la mateixa gent i amb el mateix projecte.

—Gestionar un projecte ja definit, ¿no li lleva un poc de mèrit a vostè?

—Sí, evidentment. Però jo tinc poques ànsies de paternitat en les realitzacions de projectes polítics. No tinc especial interès per dir: això és la meua obra. També és evident que hi ha coses que es canviaran, perquè canvien les circumstàncies i t'has d'acomodar als moments. I en mesos pot haver-hi algun canvi.

—La direcció general que vostè ha deixat, ¿ja té candidat?

—No. Hi ha un període de transició. Els rectors m'han mostrat la seua preocupació perquè era un mal moment per a efectuar un canvi dràstic. I fins a finals d'octubre es mantindrà com està.

—Vostè és catedràtic d'ecologia i coneix molta fauna. ¿La fauna política també?

—La fauna política, menys. I no massa bé. Jo pense que seguim pensant massa malament de la gent que s'ocupa de la política. És una mania que arrossega el nostre subconscient. I dar-

rere d'això hi ha un cert discurs totalitari.

—Parle'm de la seua relació amb els professors Oriol de Bolòs i Ramon Margalef.

—Són els meus mestres. Bolòs va ser el director de la meua tesi sobre taximetria i Ecologia dels roures. I vaig discutir molt amb ells per qüestions, diguéssim, de taximetria. Ell va fer una bona estratègia, com a director de tesi: em va proposar un tema que jo no dominava molt, cosa que ajuda en la formació de coses que no són la teua especialitat. A Margalef, jo l'havia tingut com a professor d'ecologia en 5è. I l'admirava molt perquè era una personalitat en el món de l'ecologia, des del punt de vista científic. Després, ja vaig tenir més contacte amb ell. Quan vaig aprovar les oposicions i ell em va oferir una plaça a Barcelona. No he fet col·laboracions científiques, amb ell, però estic molt influenciat per ell.

—Fa unes setmanes Margalef declarava a *EL TEMPS* que el Mediterrani està saníssim. ¿Vostè ho comparteix?

—Margalef veu el Mediterrani com un sistema i té raó. Les xifres que dona no són alarmants.

—Com a catedràtic d'ecologia, ¿vostè creu que s'exageren apocalípticament els desastres de la naturalesa? ¿O, efectivament, és com es diu?

—Comença a haver-hi dades que fan pensar en canvis importants. I no és per moda. L'extinció d'espècies i de deforestació, la contaminació... S'estan produint fenòmens que seran importants a la llarga. En el cas del Mediter-

rani, com diu Margalef, tot sistema natural té mecanismes de protecció i de regulació. Una cosa és el que un mira —la contaminació— i una altra cosa que no es compta és que el mar també té un sistema d'autodepuració. En aquest sentit, encara que hi ha indicis d'alarma, jo crec que a vegades s'exagera. O perquè és notícia o pel que siga. Ara: socialment és bo que apareguen moviments que facen una advertència, encara que a vegades siga massa apocalíptica. Això és positiu.

—¿Continua mantenint relació amb Margalef i De Bolòs?

—Sí, precisament demà tinc un sopar amb ells.

—¿Li van explicar ells el pi de les tres branques?

—Home, noooo. Ha, ha.

—Vostè va viure a Guinea. Conte'm això.

—Això va ser una bogeria. Hi vaig anar de becari: sense cap infraestructura, sense cap possibilitat de desplaçar-me per allà i sense ajuda de res. No hi havia ni mitjans de locomoció. És una llàstima que no hi haguera comptat amb els mitjans suficients.

—¿L'ecologia està ben integrada en l'ensenyament, senyor conseller?

—Jo crec que s'hauria d'integrar més en els nivells inferiors. En EGB i en mitjanes hi ha un cert retard, perquè l'enfocament és naturalista i avui els problemes no són tan naturalistes. Avui, per exemple, preocupa més saber quina classe de molècules orgàniques hi ha en l'aigua de precipitació. Els problemes estan passant a ser més

Estiu

NOVETATS en LLIBRES

<p>edicions 62 sa</p>	<p> Editorial Laia</p>
<p>LA CASA RÚSSIA John le Carré El Confident, 2. 357 pàgines Una novel·la d'amor... Una novel·la d'espies... Una història del nostre temps...</p>	<p>LA CASA SOTA EL MAR Joaquim Carbó El nus, 79 La darrera de les aventures de la sèrie «La casa» aquesta vegada sota l'aigua.</p>
<p>Edicions BROMERA</p>	<p>EDITORIAL EMPÚRIES</p>
<p>LA BUTACA MALEÏDA Gaston Leroux A la lluna de València, 11 Tots els aspirants a ocupar la butaca buida de l'Acadèmia Francesa moren misteriosament. Una novel·la amb grans dosis d'intriga i humor.</p>	<p>APRENDRE A APRENDRE Eines d'estudi Irene de Puig Aquest llibre ajuda als alumnes a aprendre a estudiar, augmenta el rendiment acadèmic i és útil, també, per a professors, tutors i pares.</p>
<p> GREGAL LLIBRES consorci d'editors valencians s.a.</p>	<p> LA GALERA, S. A., EDITORIAL</p>
<p>ANTOLOGIA Blai Bonet Pròleg i selecció de Xavier Lloveras Gregal poesia, 23</p>	<p>ELS FILLS DE NOË Jean Joubert Col·lecció Cronos, 31 Una catàstrofe ecològica a tot l'hemisferi nord l'any 2006.</p>
<p> EDITORIAL TRES I QUATRE</p>	<p> curial</p>
<p>COLL DE SERPS Cremades i Arlandis Narratives 3i4, núm. 7 La història d'un home que no volia ser soldat i que fou afusellat. Premi Sant Jordi de novel·la 1977</p>	<p>ELS MARGES 40 Revista de llengua i literatura Dirigida per Joaquim Molas</p>
<p> Edicions Proa</p>	<p> EDITORIAL TRES I QUATRE</p>
<p>LLIBRE DELS FETS JAUME I Adaptació de M. Planas i J. M. Pujol Il·lustracions de Joma El fanal de Proa 9 96 pàgines 1.200 pessetes.</p>	<p>EL QUARTO DE LES FIGUËS Quim Soler La Unitat, 133 Com el seu nom indica, un vaporós homenatge a Pere IV i una condemna ferotge de la sexualitat acompanyada.</p>

RAFA GIL

«No em considere dins de cap corrent familiar».

generals. Són més físics i químics.

—¿Vostè és l'únic catedràtic d'ecologia al País Valencià?

—No, el país està ben representat: en som dos.

—Una nòmina important. ¿És cert que vostè presideix la Federació de Hockey?

—Sí. I el practique mentre puc.

—¿Hockey herba?

—Sí, sí. De tota la vida. Vaig començar a practicar-lo en el Club Atlètic Montemar d'Alacant. L'any passat jugava en el Club Atlètic Sant Vicent, de Sant Vicent del Raspeig. És un club de primera. I espere que enguany em facen la fitxa també i puga jugar algun partit durant la lliga. Si m'alinea l'entrenador, clar.

—¿Vostè va nàixer a Alacant?

—Clar. ¿Vols veure el carnet d'identitat?

—No. Ho dic perquè, de tant en tant, diu «diguéssim».

—Perquè jo parle les dues fonètiques. Mon pare era de Valls i ma mare de Tarragona. Mon pare era funcionari del Ministeri d'Educació i el van destinar a Alacant quan va guanyar la plaça d'inspector.

—Vostè no deu tenir res a veure amb l'abat Escarré, ¿veritat?

—No. Mon pare ho va preguntar i va arribar a saber que les dues famílies provenien del mateix poble, de l'Arboç. Es només una coincidència en el cognom. Un cognom que, d'origen, sembla ser xueta.

—Senyor Escarré, una pregunta ecològica per acabar: ¿com està de foradada la capa d'ozó del lermisme?

—Ha, ha, ha. □